

Sygn. akt III CNP 6/07

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku E. S.

przy uczestnictwie R. B. i in. , o nabycie własności nieruchomości przez
zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lutego 2007 r.,

na skutek skargi uczestników R. i A. małżonków B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem,

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 30 grudnia 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2005 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestnika postępowania R. B. od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 9 maja 2005 r. w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie.

Postanowienie Sądu Okręgowego uczestnicy R. i A. małżonkowie B. zaskarżyli skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wnieśli o uchylenie wskazanego postanowienia w całości jako niezgodnego z prawem z uwagi na naruszenie prawa materialnego tj. art. 172 k.c. poprzez jego błędną wykładnię.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego względu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), co oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia. W tym celu skarżący może powoływać i przedstawiać zarówno dowody, jak i inne środki, niespełniające wymagań wynikających z przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.) (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05. OSNC 2006/1/16 oraz z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05. niepubl.).

Skarżący R. i A. małżonkowie B. nie wskazali, że związana z zaskarżonym orzeczeniem szkoda powstała. Nie uprawdopodobnili ani rozmiaru poniesionych szkód, ani też nie wykazali ich związku z wydaniem kwestionowanego orzeczenia. Nie jest także spełnieniem wymagania z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. stwierdzenie skarżącego, że została mu wyrządzona szkoda, gdyż nieruchomość objęta wnioskiem traktowana była przezeń jako jego wyłączna własność.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.).

jz